

Súd: Okresný súd Komárno
Spisová značka: 14C/156/2013
Identifikačné číslo súdneho spisu: 4213205820
Dátum vydania rozhodnutia: 20. 07. 2016
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Oľga Kováčová
ECLI: ECLI:SK:OSKN:2016:4213205820.9

Rozhodnutie

Okresný súd Komárno v konaní pred sudkyňou JUDr. Oľgou Kováčovou v právnej veci žalobcu: EOS KSI Slovensko, s.r.o., Pajštúnska 5, Bratislava, IČO: 35 724 803, v konaní zastúpeného TOMÁŠ KUŠNÍR, s.r.o., advokátska kancelária so sídlom Pajštúnska 5, Bratislava, IČO: 36 613 843, proti žalovanej: T. O., nar. XX.X.XXXX, bytom D. č. XXX, v konaní zastúpenej Advokátskou kanceláriou JUDr. Claude Trelaj, M. R. Štefánika 30, Nové Zámky, o zaplatenie 3.356,68 € s príslušenstvom, takto

rozhodol:

Súd žalobu **z a m i e t a**.

Žiadna zo strán **n e m á** právo na náhradu trov konania.

o d ô v o d n e n i e :

1. Dňa 21.3.2013 žalobca súdu doručil žalobu, ktorou sa domáhal, aby súd zaviazal žalovanú zaplatiť mu sumu 5.299,78 € spolu s príslušenstvom - úrokom z omeškania vo výške 8,75 % ročne zo sumy 4.658,50 € od 12.9.2012 do zaplatenia a náhradu trov konania na tom skutkovom základe, že žalovaná so spoločnosťou Slovenská sporiteľňa, a.s. (právny predchodca žalobcu) uzatvorila dňa 13.5.2005 zmluvu č. 212024864, na základe ktorej jej boli poskytnuté finančné prostriedky, ktoré sa žalovaná zaviazala splatiť v pravidelných mesačných splátkach. Žalovaná si svoju povinnosť riadne a včas nesplnila. Ku dňu postúpenia pohľadávky (10.12.2009) jej dlh predstavoval sumu 5.439,78 € pozostávajúcu z dlžnej istiny vo výške 4.798,50 €, úroku z omeškania vo výške 641,28 €. Po postúpení pohľadávky žalovaná uhradila sumu 140,- €. Jej dlh tak predstavuje sumu 5.299,78 € pozostávajúcu z neuhradenej istiny vo výške 4.658,50 € a úroku vo výške 641,28 €. Zároveň si uplatnil na zaplatenie i príslušenstvo pohľadávky pozostávajúce z úroku z omeškania odo dňa 12.9.2012 (odo dňa nasledujúceho po doručení oznámenia o vyhlásení mimoriadnej splatnosti úveru) do zaplatenia. Titulom náhrady trov konania si uplatnil na zaplatenie súdny poplatok a trovy právneho zastúpenia.

2. O podanej žalobe tunajší súd rozhodol rozsudkom č.k. 14C/156/2013-81 zo dňa 3.3.2014, ktorým žalobe v časti o zaplatenie sumy 1.943,10 € s úrokom z omeškania vo výške 8,75 % ročne zo sumy 1.943,10 € od 12.9.2012 do zaplatenia vyhovel a vo zvyšnej časti žalobu z dôvodu premlčania uplatneného nároku zamietol. Proti tomuto rozsudku v zamietajúcej časti podal odvolanie žalobca. O podanom odvolaní rozhodol Krajský súd v Nitre ako súd odvolací uznesením č.k. 7Co/351/2014-115 zo dňa 31.10.2014 tak, že rozsudok tunajšieho súdu v napadnutej zamietajúcej časti a v časti výroku o trovách konania zrušil a vec vrátil tunajšiemu súdu na ďalšie konanie. V odôvodnení svojho rozhodnutia odvolací súd uviedol, že súd prvého stupňa nepodrobil dostatočnej prieskumnej činnosti, či dohoda o uzavretí splátkového kalendára a uznaní záväzku zo dňa 26.7.2011 je právne relevantným úkonom v zmysle § 110 ods. 1 Občianskeho zákonníka. Za tým účelom uložil tunajšiemu súdu vo veci nariadiť ďalšie pojednávanie, opätovne vypočítať žalovanú k okolnostiam uzatvorenia dohody o uzavretí splátkového kalendára a uznaní záväzku zo dňa 26.7.2011 a zaoberať sa aj námietkami žalovanej ohľadne sumy uvedenej v dohode vo výške 4.798,50 €, ktorá nesúhlasí so sumou istiny zo zmluvy. Preto uložil tunajšiemu súdu doplniť dokazovanie v potrebnom rozsahu a vo veci opätovne rozhodnúť.

3. Tunajší súd riadiac sa rozhodnutím odvolacieho súdu vec opätovne prejednal. Vo veci doplnil dokazovanie výsluchom žalovanej, opätovne vykonal dokazovanie oboznámením obsahu listín založených v spise a to zmluvy o splátkovom úvere, zmluvy o zmenkovom vyplňovacom práve, dohody o zabezpečení úveru životným poistením, všeobecných obchodných podmienok, dohody o uzavretí splátkového kalendára a uznaní záväzku, zmluvy o postúpení pohľadávok spolu s prílohou, oznámenia o postúpení pohľadávky spolu s doručenkou, podacieho hárku, oznámenia o vyhlásení mimoriadnej splatnosti úveru, pokusu o zmier, špecifikácie pohľadávky, prehľadu finančných transakcií, vyjadrenia žalovanej, rozsudku č.k. 14C/156/2013-81 zo dňa 3.3.2014, odvolania, vyjadrenia k odvolaniu, uznesenia Krajského súdu v Nitre č.k. 7Co/351/2014-115 zo dňa 31.10.2014, vyjadrenia žalovanej, návrhu mimosúdnej dohody, čiastočného späťvzatia žaloby a ostatných ku spisu priložených listín a na základe takto vykonaného dokazovania ustálil nasledovný skutkový a právny stav veci:

4. Na základe zmluvy o postúpení pohľadávok č. 1282/2009/CE zo dňa 10.12.2009 uzatvorenej medzi žalobcom a spoločnosťou Slovenská sporiteľňa, a.s., žalobca nadobudol od svojho právneho predchodcu pohľadávku voči žalovanej titulom zmluvy o úvere, ktorá je predmetom tohto konania. V zmysle prílohy k zmluve o postúpení pohľadávok, pohľadávka voči žalovanej v čase postúpenia predstavovala sumu 5.439,78 € pozostávajúcu z istiny 4.798,50 € a úrokov 641,28 €. Postúpenie pohľadávky bolo žalovanej oznámené právnym predchodcom žalobcu písomným podaním zo dňa 29.12.2009. Žalovaná predmetné oznámenie neprevzala.

5. Ako vyplynulo zo zmluvy o splátkovom úvere č. 0212024864, žalovaná túto uzatvorila s právnym predchodcom žalobcu dňa 13.5.2005. Na základe tejto zmluvy právny predchodca žalobcu poskytol žalovanej úver vo výške 3.319,39 €, ktorý sa žalovaná zaviazala splácať mesačnými splátkami vo výške 56,30 € v období od 20.6.2005 do 20.5.2013, celkove vo výške 5.348,50 €. V zmluve bol medzi účastníkmi zmluvného vzťahu dohodnutý poplatok za poskytnutie úveru vo výške 66,38 € a poplatok za správu úveru vo výške 1,65 € mesačne. RPMN bola v zmluve ustálená vo výške 6,44 %. Poskytnutý úver bol zabezpečený životným poistením a to na základe dohody o zabezpečení úveru životným poistením zo dňa 13.5.2005. Dňa 13.5.2005 uzatvorila žalovaná s právnym predchodcom žalobcu i zmluvu o zmenkovom vyplňovacom práve. Ako vyplynulo z čl. V bod 2 zmluvy o splátkovom úvere č. 0212024864 zo dňa 13.5.2005, žalovaná podpisom zmluvy vyhlásila, že sa oboznámila so Všeobecnými obchodnými podmienkami veriteľa, že s nimi súhlasí a tieto sa zaviazala dodržiavať. Žalobca k podanej žalobe pripojil kópiu Všeobecných obchodných podmienok spoločnosti Slovenská sporiteľňa, a.s. účinných od 1.9.2004.

6. Dňa 26.7.2011 uzavrela žalovaná so žalobcom dohodu o uzavretí splátkového kalendára a uznaní záväzku. V dohode bolo uznanie záväzku špecifikované na zmluvu s pôvodným veriteľom: Slovenská sporiteľňa, a.s., číslo zmluvy: 212024864 zo dňa 13.5.2005. Dlžná suma bola vyčíslená nasledovne: istina vo výške 4.798,50 €, náklady za inkasné konanie vo výške 150,- € a príslušenstvo pohľadávky podľa zmluvy (príslušenstvo malo byť vyčíslené pri vystavení splátkového kalendára, resp. po zaplatení istiny a nákladov). Čo sa týka formy splatenia záväzku v dohode absentuje údaj o výške splátky, v dohode bol ustálený dátum splátky na 25. deň v mesiaci a dátum prvej splátky 25.10.2011.

7. Ako vyplynulo zo zhodného tvrdenia účastníkov konania, odporkyňa po postúpení pohľadávky v období od 17.10.2011 do 9.5.2012 uhradila titulom poskytnutého úveru sumu 140,- €.

8. Ako vyplynulo z oznámenia o vyhlásení mimoriadnej splatnosti úveru zo dňa 21.8.2012, žalobca ku dňu 21.8.2012 vyhlásil mimoriadnu splatnosť úveru. Výšku dlhu vyčísľil na sumu 5.299,78 €, ktorá pozostávala z istiny (vypočítanej bankou k 10.12.2009) vo výške 4.658,50 € a úroku z omeškania (vypočítaného bankou k 10.12.2009) vo výške 641,28 €. Zároveň navrhovateľ v oznámení vyzval žalovanú na úhradu dlžnej sumy do 15 dní od doručenia oznámenia. Ako vyplynulo z predloženého podacieho hárku, oznámenie o vyhlásení mimoriadnej splatnosti úveru bolo žalovanej odoslané dňa 21.8.2012. V rovnaký deň žalobca vypracoval i pokus o zmier, ktorý doručoval žalovanej.

9. Ako vyplynulo z podania žalobcu zo dňa 27.6.2016 označeného ako čiastočné späťvzatie žaloby, týmto podaním žalobca oznámil súdu, že žalovaná mu v období od 4.9.2015 do 10.6.2016 uhradila 10 splátok po 50,- €, celkove teda sumu 500,- €. Dlž voči žalovanej potom vyčísľil v sume 4.799,78 €.

10. Ako vyplynulo z návrhu mimosúdnej dohody zo dňa 1.10.2015 vypracovanej žalovanou, touto žalobcu navrhla mimosúdne urovanie sporu tak, že mu (okrem sumy, na zaplatenie ktorej už bola zaviazaná) uhradí sumu 1.800,- € v mesačných splátkach po 30,- € počnúc od januára 2016.

11. Predmetom konania v tejto veci zostal nárok na zaplatenie sumy 3.356,68 € (titulom dlžných splátok za obdobie od splatnosti prvej splátky (od 20.6.2005) do splatnosti splátky splatnej dňa 20.3.2010 ako aj uplatneného vyčísleného úroku z omeškania vo výške 641,28 € (vypočítaného postupom k 10.12.2009)) s príslušenstvom, keď o časti uplatneného nároku (o zaplatenie sumy 1.943,10 € s príslušenstvom) už tunajší súd právoplatne rozhodol rozsudkom č.k. 14C/156/2013-81 zo dňa 3.3.2014.

12. Žalobca v priebehu konania zotrval na podanej žalobe i v časti o zaplatenie sumy 3.356,68 € s príslušenstvom. Čo sa týka uzavretia dohody o uzavretí splátkového kalendára a uznání záväzku zo dňa 26.7.2011 mal za to, že ide o platný právny úkon riadiaci sa ustanovením § 110 ods. 1 a § 558 Občianskeho zákonníka. Doplnil, že je praxou žalobcu, že jeho zamestnanec sa dostaví na miesto bydliska dlžníka a tam mu predloží vopred pripravený formulár dohody. Keďže ide o uznanie záväzku v zmysle § 110 ods. 1 Občianskeho zákonníka poukázal na to, že žalovaná v danom prípade nemusela mať vedomosť o premlčaní záväzku (ako to vyžaduje inštitút uznania dlhu v zmysle Obchodného zákonníka). Doplnil, že i keby časť dlhu bola premlčaná, tento nie je premlčaný celý. Mal za to, že istina v dohode o uznání záväzku bola vyčíslená korektné, keď táto predstavovala reálnu sumu, ktorú žalovaná v čase podpisu dohody dlhovala. K doručovaniu korešpondencie na adresu pôvodného bydliska žalovanej uviedol, že rozhodne nešlo o úmysel žalobcu žalovanú nejakou poškodiť, žalobca len doručoval písomnosti žalovanej na adresu bydliska, ktorá mu bola známa od jeho právneho predchodcu. V rámci doplnenia dokazovania po zrušení rozsudku Okresného súdu Komárno č.k. 14C/156/2013-81 zo dňa 3.3.2014 v zamietajúcej časti právny zástupca žalobcu uviedol, že dohodu o uznání záväzku naďalej považuje za platný právny úkon, pričom ohľadne premlčania poukázal na rozhodnutie Najvyššieho súdu SR sp. zn. 7MCdo/9/2014. Mal za to, že žalobca ani jeho zamestnanec sa predložením dohody o uznání záväzku nedopustil žiadneho takého konania, ktoré by bolo možné označiť za trestný čin. Pokiaľ ide o čiastočné späťvzatie žaloby konštatoval, že uhradená suma vo výške 500,- € bola započítaná na dlžnú sumu, o ktorej už Okresný súd Komárno právoplatne rozhodol rozsudkom č.k. 14C/156/2013-81 zo dňa 3.3.2014. Žiadal, aby súd žalobe i vo zvyšnej časti vyhovel a žalovanú zaviazal na zaplatenie dlžnej sumy s príslušenstvom i na náhradu trov konania.

13. Žalovaná s podanou žalobou nesúhlasila. Uviedla, že jej bol poskytnutý úver vo výške 3.319,39 € s dohodnutou výškou úrokovej sadzby 12,10 % ročne, poplatkom za poskytnutie úveru vo výške 66,38 € a poplatkom za správu úveru vo výške 1,65 € mesačne. Nesúhlasila s uplatneným úrokom z omeškania vo výške 26,40 % ročne. Namietala, že postúpenie pohľadávky jej oznámené nebolo. Taktiež namietala platnosť dohody o uzavretí splátkového kalendára a o uznání záväzku zo dňa 26.7.2011. Konštatovala, že táto dohoda bola vopred pripravená a podstrčená na podpis, pričom túto v omyle podpísala. V dohode bola uvedená výška istiny 4.798,50 €, čo nekorešponduje s istinou úveru, ktorý jej bol poskytnutý. Taktiež tam boli vyčíslené náklady na inkasné konanie vo výške 150,- €, avšak ona si žiadne také služby neobjednala. V čase predloženia dohody nebola riadne poučená o inštitúte premlčania záväzku, hoci v dohode bolo uvedené vyhlásenie, že dlžník má vedomosť o premlčaní dlhu a jeho následkoch. V dohode taktiež absentuje údaj o výške dohodnutej splátky. Vzniesla podozrenie, že žalobca úmyselne doručoval všetky listiny na adresu A., O., kde sa ona už dlhú dobu nezdržuje. Pritom jeho zamestnanec za účelom predloženia dohody o uzavretí splátkového kalendára a o uznání záväzku zo dňa 26.7.2011 sa dostavil na adresu jej aktuálneho pobytu v obci D., a teda žalobca musel vedieť, kde sa zdržiava, napriek tomu jej však všetku korešpondenciu posielal na adresu do A.. K podpísaniu dohody o uzavretí splátkového kalendára a uznání záväzku v rámci doplnenia jej výpovede uviedla, že na miesto jej pobytu v D. sa dostavil neznámy muž, od ktorého zistila, že sa dostavil za ňou a to vo veci dlhu pôvodne voči spoločnosti Slovenská sporiteľňa, a.s., ktorý žalobca od tejto spoločnosti prebral. Ona vedela o tom, že má voči spoločnosti Slovenská sporiteľňa, a.s. dlh a preto s mužom komunikovala. Zamestnanec žalobcu jej povedal, že sa ohľadne splatenia dlhu môžu dohodnúť a tým sa vyhne tomu, aby sa jej siahalo na majetok a že sa tak vyhne nepríjemnostiam, ktoré by z titulu vymáhania dlhu mohla mať. Stretnutie sa odohralo niekedy v obedňajších hodinách, pričom doma vtedy bola sama. Bola jej predložená listina, ktorú jedenkrát podpísala. Zamestnanec žalobcu k nej nebol veľmi príjemný, preto mu ani nevysvetľovala, že má vážne zdravotné problémy, pretože mala za to, že by to nebolo zavážilo. Dlžnú sumu aj začala splácať mesačnými splátkami po 20,- €, keď platobné údaje získala od zamestnanca žalobcu, ktorý jej pri stretnutí odovzdal šek s vyplnenými údajmi adresáta. Rovnopis podpísanej dohody

jej zamestnanec žalobcu nedal. Až neskôr spolu s matkou zistila, aká je v skutočnosti výška dlžnej sumy voči spoločnosti Slovenská sporiteľňa, a.s., ohľadne ktorého dlhu ju navštívil zamestnanec žalobcu.

14. Právny zástupca žalovanej v priebehu konania vzniesol námietku premlčania uplatneného nároku. Tiež konštatoval, že dohodu o uzavretí splátkového kalendára a uznaní záväzku zo dňa 26.7.2011 je potrebné považovať za neplatný právny úkon, pretože táto bola uzavretá v tiesni, pod nátlakom a zastrašovaním žalovanej. Uzavretú dohodu považoval za neplatnú i z toho dôvodu, že ani sám žalobca sa ňou neriadi a svoj nárok si neuplatňuje v zmysle rozhodcovskej doložky, ktorú táto dohoda obsahovala. Vyslovil podozrenie, že všeobecné obchodné podmienky pripojené k podanej žalobe sa netýkajú zmluvného vzťahu, nárok z ktorého je predmetom konania, pretože na prvej strane listiny je rukou dopísaný odkaz, že ide o úver 1.9.2004. V danom prípade však úverová zmluva bola uzavretá dňa 13.5.2005. Tiež namietal, že v dohode o uzavretí splátkového kalendára a uznaní záväzku zo dňa 26.7.2011 nie je záväzok riadne špecifikovaný, tiež neobsahuje riadnu špecifikáciu príslušenstva a nie je z nej ani zrejmé, čo predstavuje suma 150,- €. V listine tiež absentuje dohoda o forme úhrady záväzku. V čase uzavretia dohody žalovanú nikto neupozornil na to, že dlh, ktorého sa listina týka, môže byť premlčaný a aké právne účinky sa s premlčaním spájajú. V dohode bolo podľa jeho názoru zle uvedené číslo zmluvy pôvodne uzavretej so spoločnosťou Slovenská sporiteľňa, a.s.. Dňa 26.7.2011 odporkyňa nemala vedomosť o tom, či má nejaký dlh a v akej sume. Navrhol, aby súd zaviazal žalovanú zaplatiť žalobcovi sumu 1.800,- €, na zaplatenie ktorej ju zaviazá v mesačných splátkach po 80,- €.

15. Podľa § 497 Obchodného zákonníka, zmluvou o úvere sa zaväzuje veriteľ, že na požiadanie dlžníka poskytne v jeho prospech peňažné prostriedky do určitej sumy, a dlžník sa zaväzuje poskytnuté peňažné prostriedky vrátiť a zaplatiť úroky.

Podľa § 499 Obchodného zákonníka, za dojednanie záväzku veriteľa poskytnúť na požiadanie peňažné prostriedky možno dojednať odplatu, ak poskytovanie úveru je predmetom podnikania veriteľa.

Podľa § 52 ods. 1, 2 Občianskeho zákonníka, spotrebiteľskou zmluvou je každá zmluva bez ohľadu na právnu formu, ktorú uzatvára dodávateľ so spotrebiteľom.

Ustanovenia o spotrebiteľských zmluvách, ako aj všetky iné ustanovenia upravujúce právnej vzťahy, ktorých účastníkom je spotrebiteľ, použijú sa vždy, ak je to na prospech zmluvnej strany, ktorá je spotrebiteľom. Odlišné zmluvné dojednania alebo dohody, ktorých obsahom alebo účelom je obchádzanie tohto ustanovenia, sú neplatné.

Podľa § 53 ods. 1 Občianskeho zákonníka, spotrebiteľské zmluvy nesmú obsahovať ustanovenia, ktoré spôsobujú značnú nerovnováhu v právach a povinnostiach zmluvných strán v neprospech spotrebiteľa (ďalej len "neprijateľná podmienka"). To neplatí, ak ide o predmet plnenia, cenu plnenia alebo ak boli neprijateľné podmienky individuálne dojednané.

Podľa § 53 ods. 5 Občianskeho zákonníka, neprijateľné podmienky upravené v spotrebiteľských zmluvách sú neplatné.

Podľa § 54 ods. 1, 2 Občianskeho zákonníka, zmluvné podmienky upravené spotrebiteľskou zmluvou sa nemôžu odchyliť od tohto zákona v neprospech spotrebiteľa. Spotrebiteľ sa najmä nemôže vopred vzdať svojich práv, ktoré mu tento zákon priznáva, alebo si inak zhoršiť svoje zmluvné postavenie.

V pochybnostiach o obsahu spotrebiteľských zmlúv platí výklad, ktorý je pre spotrebiteľa priaznivejší.

Podľa § 879j Občianskeho zákonníka, ustanoveniami tohto zákona sa spravujú aj právne vzťahy vzniknuté pred 1. januárom 2008; vznik týchto právnych vzťahov, ako aj nároky z nich vzniknuté pred 1. januárom 2008 sa však posudzujú podľa doterajších predpisov.

S účinnosťou od 1.1.2008 Občiansky zákonník v § 52 ods. 1 spotrebiteľskú zmluvu už definuje ako každú zmluvu bez ohľadu na právnu formu, ktorú uzatvára dodávateľ so spotrebiteľom. Dodávateľom je osoba, ktorá pri uzatváraní a plnení spotrebiteľskej zmluvy koná v rámci predmetu svojej obchodnej alebo inej podnikateľskej činnosti. Spotrebiteľom je osoba, ktorá pri uzatváraní a plnení spotrebiteľskej zmluvy nekoná v rámci predmetu svojej obchodnej činnosti alebo inej podnikateľskej činnosti.

Podľa § 2 písm. a, b zákona č. 258/2001 Z.z. o spotrebiteľských úveroch a o zmene a doplnení zákona Slovenskej národnej rady č. 71/1986 Zb. o Slovenskej obchodnej inšpekcii v znení neskorších predpisov, na účely tohto zákona sa rozumie

a) spotrebiteľským úverom dočasné poskytnutie peňažných prostriedkov na základe zmluvy o spotrebiteľskom úvere vo forme odloženej platby, pôžičky alebo v inej právnej forme,

b) zmluvou o spotrebiteľskom úvere zmluva, ktorou sa veriteľ zaväzuje poskytnúť spotrebiteľovi spotrebiteľský úver a spotrebiteľ sa zaväzuje poskytnuté peňažné prostriedky vrátiť a uhradiť celkové náklady spojené so spotrebiteľským úverom.

Podľa § 3 ods. 1, 2 citovaného zákona o spotrebiteľských úveroch, veriteľom je fyzická osoba alebo právnická osoba, ktorá poskytuje spotrebiteľský úver v rámci svojho podnikania; v závislosti od formy poskytovaného spotrebiteľského úveru môže byť veriteľom aj predávajúci. Spotrebiteľom je fyzická osoba, ktorej bol poskytnutý spotrebiteľský úver na iný účel ako na výkon zamestnania, povolania alebo podnikania.

Zmluva o spotrebiteľskom úvere je zmluvným typom s osobitnou právnou úpravou v zákone č. 258/2001 Z.z., ktorý je k ustanoveniam Občianskeho zákonníka, s podrobnou úpravou spotrebiteľských zmlúv od 1.4.2004, predpisom lex specialis, s poukazom na 879f ods. 3, 4 Občianskeho zákonníka. Súd teda vzťah účastníkov konania posudzoval ako záväzok zo spotrebiteľskej zmluvy podľa § 52 a nasl. Občianskeho zákonníka v znení účinnom v čase uzavretia zmluvného vzťahu a podľa zákona č. 258/2001 Z.z. v znení účinnom v čase uzavretia zmluvného vzťahu.

Zákonom č. 150/2004 Z.z., ktorým bol novelizovaný Občiansky zákonník, bola prebratá Smernica Rady č. 93/13/EHS z 5.4.1993 o nekalých podmienkach v spotrebiteľských zmluvách (úradný vestník Európskych spoločenstiev L 095,21/4/1993, strana 29-34) túto smernicu je nevyhnuté využívať ako interpretačné pravidlo k ustanoveniam právneho poriadku upravujúcich režim spotrebiteľských zmlúv. Účinná ochrana spotrebiteľa sa môže dosiahnuť len ak súd má právomoc zhodnotiť neprimerané podmienky z úradnej povinnosti, čiže určiť, či je podmienka nečestná. Iba takto je možné chrániť spotrebiteľa pred záväzkom voči nečestnej podmienke.

Podľa § 23a ods. 1 a ods. 2 zákona č. 634/1992 Zb. o ochrane spotrebiteľa, spotrebiteľskými zmluvami sú zmluvy uzavreté podľa Občianskeho zákonníka, Obchodného zákonníka, ako aj všetky iné zmluvy, ako aj všetky iné zmluvy, ktorých charakteristickým znakom je, že sa uzavierajú vo viacerých prípadoch, a je obvyklé, že spotrebiteľ obsah zmluvy podstatným spôsobom neovplyvňuje. Na spotrebiteľské zmluvy, ktoré neboli uzavreté podľa osobitného predpisu, sa primerane použijú ustanovenia tohto predpisu.

Podľa § 506 Obchodného zákonníka, ak je dlžník v omeškaní s vrátením viac než dvoch splátok alebo jednej splátky po dobu dlhšiu ako tri mesiace, je veriteľ oprávnený od zmluvy odstúpiť a požadovať, aby dlžník vrátil dlžnú sumu s úrokmi.

Podľa § 397 Obchodného zákonníka, ak zákon neustanovuje pre jednotlivé práva inak, je premlčacia doba štyri roky.

Podľa § 100 ods. 1 Občianskeho zákonníka, právo sa premlčí, ak sa nevykonalo v dobe v tomto zákone ustanovenej (§ 101 až 110). Na premlčanie súd prihladne len na námietku dlžníka. Ak sa dlžník premlčania dovoľá, nemožno premlčané právo veriteľovi priznať.

Podľa § 101 Občianskeho zákonníka, pokiaľ nie je v ďalších ustanoveniach uvedené inak, premlčacia doba je trojročná a plynie odo dňa, keď sa právo mohlo vykonať po prvý raz.

Podľa § 111 Občianskeho zákonníka, zmena v osobe veriteľa alebo dlžníka nemá vplyv na plynutie premlčacej doby.

Podľa § 103 Občianskeho zákonníka, ak bolo dohodnuté plnenie v splátkach, začína plynúť premlčacia doba jednotlivých splátok odo dňa ich zročnosti. Ak sa pre nesplnenie niektorej so splátok stane zročným celý dlh (§ 565), začne plynúť premlčacia doba odo dňa zročnosti nesplnenej splátky.

Podľa § 110 ods. 1 veta druhá Občianskeho zákonníka, ak právo dlžník písomne uznal čo do dôvodu i výšky, premlčuje sa za desať rokov odo dňa, keď k uznaniu došlo; ak bola však v uznaní uvedená lehota na plnenie, plynie premlčacia doba od uplynutia tejto lehoty.

Podľa § 5b zákona č. 250/2006 Z.z. o ochrane spotrebiteľa v znení účinnom od 1.6.2014, orgán rozhodujúci o nárokoch zo spotrebiteľskej zmluvy prihliada aj bez návrhu na nemožnosť uplatnenia práva, na oslabenie nároku predávajúceho voči spotrebiteľovi, vrátane jeho premlčania alebo na inú zákonnú prekážku alebo zákonný dôvod, ktoré bránia uplatniť alebo priznať plnenie predávajúceho voči spotrebiteľovi, aj keď by inak bolo potrebné, aby sa spotrebiteľ týchto skutočností dovoľával.

Podľa § 29b zákona č. 250/2006 Z.z. o ochrane spotrebiteľa, ustanoveniami § 5a ods. 1, písm. b) <. sa spravujú aj právne vzťahy vzniknuté pred 1. májom 2014; vznik týchto právnych vzťahov, ako aj nároky z nich vzniknuté pred 1. májom 2014 sa však posudzujú podľa predpisov účinných do XX. apríla 2014.

Premlčanie je kvalifikované plynutie času, v dôsledku ktorého súdna vymáhateľnosť možno odvrátiť námietkou. Premlčaním právo nezaniká, iba sa závažne oslabuje. Základným účelom inštitútu premlčania je pôsobiť na subjekty občianskoprávných vzťahov, aby v primeraných dobách uplatnili svoje práva (nároky) a zároveň aj zabrániť tomu, aby povinné osoby neboli po časovo neprimeranej dobe nútené splniť si svoje povinnosti.

Podľa § 558 Občianskeho zákonníka, ak niekto uzná písomne, že zaplatí svoj dlh určený čo do dôvodu aj výšky, predpokladá sa, že dlh v čase uznania trval. Pri premlčanom dlhu má také uznanie tento právny následok, len ak ten, kto dlh uznal, vedel o jeho premlčaní.

Podľa § 3 ods. 1 Občianskeho zákonníka, výkon práv a povinností vyplývajúcich z občianskoprávných vzťahov nesmie bez právneho dôvodu zasahovať do práv a oprávnených záujmov iných a nesmie byť v rozpore s dobrými mravmi.

Podľa § 39 Občianskeho zákonníka, neplatný je právny úkon, ktorý svojim obsahom alebo účelom odporuje zákonu alebo ho obchádza alebo sa prieči dobrým mravom.

Rozpor s dobrými mravmi je rozporom s objektívnym právom a tento rozpor spôsobuje neplatnosť právneho úkonu bez ohľadu na to, či subjekt o tomto rozpore vedel alebo nie.

Právny úkon sa prieči dobrým mravom, pokiaľ nerešpektuje niektorú zo súhrnu spoločenských, kultúrnych a mravných noriem, ktoré v historickom vývoji osvedčujú istú nemennosť, vystihujú podstatné historické tendencie, sú rešpektované rozhodujúcou časťou spoločnosti a majú povahu noriem základných. Dobré mravy fungujú aj ako korektív zmluvnej slobody. Ide tu predovšetkým o aspekt zmluvnej slobody spočívajúci v slobodnom určovaní obsahu zmluvy zmluvnými stranami. Uvedený aspekt zmluvnej slobody, tak ako aj zmluvná sloboda, má svoje limity ustanovené právnymi normami, ktorých prekročenie je sankcionované. Jedným z takýchto limitov je aj inštitút dobrých mravov. Preto i právny úkon, ktorý je výsledkom konsenzu zmluvných strán, môže svojim obsahom odporovať dobrým mravom. Ak výkon práva, ktorý je objektívne v rozpore s dobrými mravmi, spočíva v konaní právneho úkonu, je tento právny úkon neplatný pre rozpor s dobrými mravmi a to aj v prípade, že samotný obsah tohto právneho úkonu v rozpore s dobrými mravmi nie je.

Podľa § 37 ods. 1 Občianskeho zákonníka, právny úkon sa musí urobiť slobodne a vážne, určite a zrozumiteľne; inak je neplatný.

Ak právny úkon trpí vadami vôle (nebol urobený slobodne a vážne) alebo trpí vadami prejavu vôle (nebol urobený určite a zrozumiteľne) je absolútne neplatný. Právne úkony postihnuté absolútnou neplatnosťou nemajú za následok vznik, zmenu alebo zánik práva alebo povinnosti. Absolútna neplatnosť právneho úkonu nastáva priamo zo zákona /ex lege/ a pôsobí od začiatku /ex tunc/ voči každému. Každý kto má na tom naliehavý právny záujem, môže sa jej bez časového obmedzenia dovoľávať súdnou i mimosúdnou cestou. Toto právo sa nepremlčuje ani nezaniká, pretože z takéhoto úkonu právne následky nenastanú, a to ani dodatočným schválením, ani odpadnutím vady prejavov vôle. Súd musí na túto neplatnosť prihliadať, resp. musí z nej vyvodzovať dôsledky aj bez návrhu z úradnej povinnosti. Verejný záujem tu prevažuje nad osobnými záujmami účastníkov absolútne neplatného právneho úkonu, a to aj tých, ktorí neplatnosť sami nespôsobili ani ju nezavinili.

Právny úkon nie je urobený slobodne (nedostatok slobody vôle), ak účastník koná pod nedovoleným nátlakom zo strany druhého účastníka, alebo aj zo strany tretej osoby, ak o tom druhý účastník vedel a aj to využil. Takýmto nátlakom môže byť priame fyzické donútenie, alebo bezprávná vyhrážka. Bezprávná (protiprávná) vyhrážka je psychické donútenie takej intenzity, že vzbudzuje dôvodný strach u konajúceho účastníka.

Právny úkon nie je urobený vážne (skutočne) ak konajúci (vôlu prejavujúci) nechcel svojim prejavom vôle vyvolať právne následky, ktoré by inak v dôsledku jeho prejavu nastali. Takto urobený právny úkon je zásadne neplatným. Ak by však druhej osobe, so zreteľom na okolnosti prípadu, nebolo ani nemohlo byť zrejmé, že prejav vôle nie je vážny, treba v záujme ochrany dobromyseľnosti tejto osoby považovať právny úkon za platný.

Právny úkon je nezrozumiteľný, ak jeho obsah je vyjadrený tak nejasne, že ani pomocou výkladu v zmysle § 35 ods. 2 a 3 nemožno ustáliť, čo sa ním chcelo vyjadriť.

Právny úkon je neurčitý, keď síce je zrozumiteľne vyjadrený, avšak jeho obsah je nejasný a existujúce vecné nedostatky spočívajúce v neurčitom vyjadrení obsahu nemožno odstrániť ani prostredníctvom interpretačného pravidla vyjadreného v § 35 ods. 2 a 3.

Absolútne neplatný je právny úkon, ktorý nie je dovolený. O takúto nedovolenosť a tým aj absolútnu neplatnosť právneho úkonu ide vtedy, keď svojim obsahom alebo účelom odporuje zákon, alebo ak zákon obchádza.

16. V danom prípade súd doplnením dokazovania v smere naznačenom odvolacím súdom v jeho uznesení č.k. 7Co/351/2014-115 zo dňa 31.10.2014, predovšetkým výsluchom žalovanej, dospel k záveru, že žaloba je vo zvyšnej časti (t.j. v časti o zaplatenie sumy 3.356,68 € s príslušenstvom, ktorý nárok zostal predmetom tohto konania) nedôvodná. Predmetom konania v tejto veci bol záväzok žalovanej, ktorý vznikol zo zmluvy o splátkovom úvere riadiacej sa ustanoveniami § 497 až 507 Obchodného zákonníka, ktorá je však súčasne spotrebiteľskou zmluvou a na žalovanú je potrebné hľadieť ako na spotrebiteľa, pretože pri jej uzavieraní nekonala v rámci predmetu svojej obchodnej alebo inej podnikateľskej činnosti, teda na právny vzťah založený zmluvou o úvere je potrebné aplikovať aj príslušné ustanovenia Občianskeho zákonníka o spotrebiteľských zmluvách (§ 52 a nasl. Občianskeho zákonníka), a to cez odkaz podľa ustanovenia § 1 ods. 2 druhá veta Obchodného zákonníka. Podľa názoru súdu uvedený záver vyplýva zo skutočnosti, že tzv. spotrebiteľské zmluvy (i keď sú upravené v Občianskom zákonníku) nepredstavujú osobitný zmluvný typ aplikovateľný len na občianskoprávne vzťahy, naopak príslušné ustanovenia Občianskeho zákonníka je potrebné aplikovať na všetky právne vzťahy, ktorých účastníkom je spotrebiteľ bez ohľadu na to, či ide o občianskoprávny alebo obchodnoprávny vzťah (vyplýva to najmä z toho, že ustanovenia o spotrebiteľských zmluvách sú systematicky zaradené vo všeobecnej časti Občianskeho zákonníka a teda nepredstavujú osobitný zmluvný typ zo záväzkovej časti). Preto na právny vzťah založený zmluvou o úvere aplikoval súd ustanovenia Obchodného zákonníka (čo sa týka konkrétnych práv a povinností) ako aj ustanovenia Občianskeho zákonníka (týkajúce sa spotrebiteľa a spotrebiteľských zmlúv). V tejto súvislosti súd upriamuje pozornosť na rozsudok Najvyššieho súdu SR z 21.4.2015 (sp. zn. 3MCdo/14/2014), podľa ktorého ustanovenie § 52 ods. 2 Občianskeho zákonníka, podľa ktorého sa na právne vzťahy, ktorých účastníkom je spotrebiteľ, prednostne použijú ustanovenia Občianskeho zákonníka, aj keď by sa inak mali použiť normy obchodného práva, sa vzťahuje aj na právne vzťahy založené pred jeho účinnosťou.

17. Zo zmluvy o spotrebiteľskom úvere zo dňa 13.5.2005 mal súd preukázané, že právny predchodca žalobcu poskytol žalovanej úver vo výške 3.319,39 €, ktorý sa žalovaná zaviazala splácať mesačnými splátkami vo výške 56,30 € v období od 20.6.2005 do 20.5.2013. Tiež mal preukázané, že žalovaná svoju povinnosť vyplývajúcu z uzavretej zmluvy o splátkovom úvere riadne a včas nesplnila, pričom predmetom konania zostal uplatnený nárok žalobcu na zaplatenie sumy 3.356,68 € titulom dlžných splátok za obdobie od splatnosti prvej splátky (od 20.6.2005) do splatnosti splátky splatnej dňa 20.3.2010 ako aj uplatneného vyčísleného úroku z omeškania vo výške 641,28 € (vypočítaného postupom k 10.12.2009) s príslušenstvom. Súd mal tiež preukázané, že všeobecné obchodné podmienky predložené v priebehu konania žalobcom, vychádzajúc z bodu 1.1. ich všeobecnej časti sú všeobecnými obchodnými podmienkami, ktoré sa týkali zmluvného vzťahu medzi právnym

predchodcom žalobcu a žalovanou založeného zmluvou o splátkovom úvere č. 0212024864 zo dňa 13.5.2005. Rukou neznámej osoby dopísaný text v hornej časti listiny obsahujúcej text všeobecných obchodných podmienok („ÚVER 1.9.2004“) nemá žiaden vplyv na platnosť a účinnosť tohto dokumentu ako namietal právny zástupca žalovanej.

18. Súd sa pri posudzovaní dôvodnosti uplatneného nároku prioritne zaoberal skutočnosťou, či právny úkon: dohoda o uzavretí splátkového kalendára a uznaní záväzku zo dňa 26.7.2011 nie je absolútne neplatným právny úkonom, zistenie ktorej skutočnosti vyplýva súdu z úradnej povinnosti a má prednosť pred posúdením, či týmto právnym úkonom došlo k uznaniu dlhu práva v zmysle § 110 ods. 1 Občianskeho zákonníka alebo uznaniu dlhu podľa § 558 Občianskeho zákonníka.

Ak má mať písomné uznanie práva alebo uznanie dlhu dlžníkom právne účinky predpokladané zákonom, okrem náležitostí platného právneho úkonu (§ 34 a nasl. Občianskeho zákonníka) musí byť z formálnej a obsahovej stránky v súlade s ustanovením § 110 ods. 1 Občianskeho zákonníka, resp. § 558 Občianskeho zákonníka. Preto treba v jeho písomnom uznaní uviesť tak dôvod, ako aj výšku tohto práva. Na platnosť uznávacieho prejavu sa vyžaduje, aby dlžník uznal určitý záväzok, ktorý musí byť identifikovateľný. Táto požiadavka je splnená napríklad odkazom na určitú konkrétnu faktúru s uvedením, či požadovanú sumu uznáva v plnom rozsahu, alebo uznáva len jej časť, alebo s poukazom na upomienku o zaplatení dlhu, v ktorej je dôvod dlhu výslovne obsiahnutý a pod.. Z toho vyplýva, že dôvod uznaného práva, ako aj jeho výška musia byť vždy uvedené tak, aby bolo možné objektívne určiť, ktorého práva (záväzku) sa týkajú. V opačnom prípade by išlo o neurčitý a teda neplatný právny úkon.

19. V danom prípade bolo v dohode o uzavretí splátkového kalendára a uznaní záväzku zo dňa 26.7.2011 uznanie záväzku špecifikované na zmluvu s pôvodným veriteľom: Slovenská sporiteľňa, a.s., číslo zmluvy: 212024864 zo dňa 13.5.2005. Dlžná suma bola vyčíslená nasledovne: istina vo výške 4.798,50 €, náklady za inkasné konanie vo výške 150,- € a príslušenstvo pohľadávky podľa zmluvy (príslušenstvo malo byť vyčíslené pri vystavení splátkového kalendára, resp. po zaplatení istiny a nákladov). Čo sa týka formy splatenia záväzku v dohode absentuje údaj o výške splátky, v dohode bol ustálený dátum splátky na 25. deň v mesiaci a dátum prvej splátky 25.10.2011.

S ohľadom na obsah dohody o uznaní záväzku súd konštatuje, že v tejto dohode nebola pohľadávka určená riadne čo do výšky (keďže z nej nebolo zrejmé, aká je skutočná výška dlžnej sumy ku dňu uznania záväzku), preto súd považoval túto dohodu o uznaní záväzku za neplatný právny úkon pre jeho neurčitosť. Pokiaľ ide o námietku právneho zástupcu žalovanej ohľadne nesprávne uvedeného čísla zmluvy a výšky dlžnej istiny, súd túto považoval za nedôvodnú. Pokiaľ dohoda o uzavretí splátkového kalendára a uznaní záväzku zo dňa 26.7.2011 obsahovala označenie zmluvy (záväzok z ktorej mal byť predmetom uznávacieho prejavu) tak, že číslo zmluvy uvedené v dohode neobsahovalo číslicu „0“ ako prvé číslo v poradí čísiel tvoriacich číslo zmluvy, pričom vo zvyšnej časti označenie čísla predmetnej zmluvy korešponduje s číslom zmluvy uvedeným v právnom úkone - zmluve o splátkovom kalendári zo dňa 13.5.2005 uzavretej medzi právnym predchodcom žalobcu a žalovanou, súd toto označenie čísla zmluvy v dohode o uzavretí splátkového kalendára a uznaní záväzku považuje za určité, zrozumiteľné, jasné a totožné s číslom zmluvy o splátkovom úvere, uznanie záväzku žalovanej ako dlžníka z ktorej malo byť predmetom uznávacieho prejavu. Čo sa týka výšky dlžnej istiny uvedenej v dohode o uzavretí splátkového kalendára a uznaní záväzku zo dňa 26.7.2011, súd vychádzajúc z prílohy k zmluve o postúpení pohľadávok zo dňa 10.12.2009 konštatuje, že táto zodpovedala výške dlžnej istiny vyplývajúcej z tejto listiny.

20. Dohodu o uznaní záväzku súd považuje za neplatný právny úkon i pre jej rozpor s dobrými mravmi. V danom prípade došlo k podpisu dohody o uznaní záväzku tak, že zamestnanec žalobcu sa dostavil do miesta bydliska žalovanej a tam jej predložil k podpisu vopred pripravený formulár dohody. Takéto konanie žalobcu, ktorý si vynútil návštevu žalovanej za účelom predloženia vopred pripraveného formulára, kde okrem dvojstranného právneho úkonu vo forme dohody o splátkach (ktorý bol žalovanej podľa jej vyjadrenia prezentovaný), vložil aj jednostranný právny úkon uznania záväzku (ktorý podľa názoru súdu (počas celého konania navrhovateľom nevyvrátený) už žalovanej výslovne neprezentoval a neupovedomil ju ani o premlčaní dlhu v časti)), je potrebné považovať za konanie, ktoré je v rozpore s dobrými mravmi. Rozpor s dobrými mravmi je rozporom s objektívnym právom a tento rozpor spôsobuje neplatnosť právneho úkonu bez ohradu na to, či subjekt o tomto rozpore vedel alebo nie. Právny úkon sa prieči dobrým mravom, pokiaľ nerešpektuje niektorú zo súhrnu spoločenských, kultúrnych a mravných

noriem, ktoré v historickom vývoji osvedčujú istú nemennosť, sú rešpektované rozhodujúcou časťou spoločnosti a majú povahu základných noriem. Dobré mravy fungujú aj ako korektív zmluvnej slobody. Aspekt zmluvnej slobody tak ako zmluvná sloboda sama, má svoje limity ustanovené právnymi normami, ktorých prekročenie je sankcionované. Je potom nesprávny záver, že obsah právneho úkonu nemôže byť v rozpore s dobrými mravmi len preto, lebo bol výsledkom konsenzu zmluvných strán.

V danom prípade súd mal za to, že žalobca v snahe reparaovať pochybenie svoje alebo svojho právneho predchodcu spočívajúce v nepodaní žaloby včas (t.j. pred uplynutím premlčacej doby) ako aj v snahe vyhnúť sa novej námietke premlčania uplatneného nároku (ako tomu bolo i v tomto prípade) a zamietnutiu žaloby, sofistikovane pomocou osôb konajúcich v jeho záujme, ktoré navštevujú dlžníkov a pod zámienkou výhodnosti podpísania splátkového kalendára, do tejto listiny vsunie i vyhlásenie o uznaní záväzku dlžníkom. Súd mal za to, že dohoda o uzavretí splátkového kalendára a uznaní záväzku zo dňa 26.7.2011 je pre bežného spotrebiteľa v dôsledku (či už úmyselne alebo nevedome) nejednotnej terminológie mäťúca, keď obsahuje pojem „uznanie záväzku“, napriek tomu v čl. 3 dohody je uvedené, že dlžník má vedomosť o premlčaní „dlhu“. Spotrebiteľ však podľa názoru súdu nemusí vedieť, že pojem záväzok v právnej terminológii môže znamenať záväzkový vzťah ako taký ale aj jednotlivú povinnosť zo záväzkového vzťahu alebo záväzok v zmysle dlhu. Súd poukazuje i na to, že v dohode v podobe vopred pripraveného formulára je zmienka o tom, že dlžník si je vedomý premlčania dlhu a jeho následkoch uvedená v čl. 3. Forma splatenia záväzku ako posledná veta bodu 3.1. a nie v čl. 2 Uznanie záväzku ako by sa očakávalo. Uvedené taktiež podporuje záver súdu o tom, že konanie žalobcu, keď žalovanej predložil na podpis vopred pripravený formulár s vopred naformulovaným textom, ktorý bol úmyselne vypracovaný tak, aby ho dlžník (spravidla osoba neznalá práva) nemal možnosť v čase podpísania riadne pochopiť a byť si vedomý jeho dôsledkov, je konaním, ktoré je v rozpore s dobrými mravmi a teda i právny úkon - uznanie záväzku je úkonom, ktorý je v rozpore s dobrými mravmi a teda je neplatný.

Zámer žalobcu dosiahnuť vymožitelnosť pohľadávky podpísaním dohody o uzavretí splátkového kalendára a uznaní záväzku súd vyhodnotil aj ako nekalú obchodnú praktiku, keď pri podpísaní dohody boli naplnené zákonné znaky inštitútu nekalej obchodnej praktiky a to nedostatok odbornej starostlivosti na strane žalobcu a využitie takej obchodnej praktiky zo strany žalobcu, ktorá podstatne narúša ekonomické správanie sa druhej strany ako priemerného spotrebiteľa (§ 7 ods. 2 zákona č. 250/2007 Z.z.).

Súd v tejto súvislosti poukazuje na rozhodnutie Najvyššieho súdu SR zo dňa 16.1.2013 sp. zn. 6MCdo/9/2012, podľa ktorého: „Kým rešpektovanie princípu ignorantia iuris non excusat (neznalosť práva neospravedlňuje) v spotrebiteľských právnych vzťahoch zo strany dodávateľa treba vyžadovať v najvyššej novej miere, jeho uplatnenie v neprospech spotrebiteľa bude prichádzať do úvahy len výnimočne, ak to budú odôvodňovať konkrétne okolnosti prípadu. Vychádzajúc z povahy spotrebiteľských právnych vzťahov realite praktického života, a teda aj zdravému rozumu, odporuje požiadavka na podrobnej (až detailnej) znalosti právnych predpisov zo strany spotrebiteľa. Preto neinformovanosť spotrebiteľa, resp. jeho nedostatočná informovanosť v tejto oblasti, mu môže byť na ujmu.“

21. Žalovaná v tejto veci vznesla námietku premlčania uplatneného práva, pričom túto súd považuje za dôvodne vznesenú v časti uplatneného nároku, ktorého sa týka toto rozhodnutie. Premlčanie je kvalifikované plynutie času, v dôsledku ktorého dlžník môže nárok veriteľa odvrátiť námietkou premlčania. Premlčacia doba je čas ustanovený v zákone na vykonanie práva a ak tento čas uplynie bez toho, že by právo bolo bývalo vykonané, dôjde k premlčaniu práva. Použitie námietky premlčania dlžníkom má za následok zánik súdnej vymáhateľnosti práva, čo potom znamená, že aj keď právo samo o sebe nezaniká, nemožno ho súdom oprávnenému priznať. V danom prípade sú vychádzal z § 101 a § 103 Občianskeho zákonníka, v zmysle ktorého je premlčacia doba 3-ročná. V uvedenej veci bol žalovanej poskytnutý úver, ktorý mala splácať v pravidelných mesačných splátkach v období od 20.6.2005 do 20.5.2013. Dňa 21.8.2012 žalobca vyhlásil mimoriadnu splatnosť poskytnutého úveru. Dňa 21.3.2013 si žalobca uplatnil svoj nárok podaním žaloby na súde. Z uvedeného, prihliadnuc na vznesenú námietku premlčania, má súd za to, že uplatnená pohľadávka žalobcu pozostávajúca z dlhu na splátkach za obdobie od splatnosti prvej splátky (od 20.6.2005) do splatnosti splátky dňa 20.3.2010 ako aj uplatneného vyčísleného úroku z omeškania vo výške 641,28 € (vypočítaného postupcom k 10.12.2009), je premlčaná. Preto súd žalobu v tejto časti spolu s uplatneným príslušenstvom zamietol. Súd v tejto súvislosti konštatuje, že na premlčanie uplatneného nároku by prihliadol i bez toho, aby zo

strany žalovanej bola vznesená námietka premlčania uplatneného nároku. Táto povinnosť súdu vyplýva z ustanovenia § 5b zákona č. 250/2007 Z.z. o ochrane spotrebiteľa, pričom ide o povinnosť ex offo.

22. Pokiaľ ide o podanie žalobcu označené ako čiastočné späťvzatie žaloby, súd s ohľadom na vyjadrenie právneho zástupcu žalobcu i podanie žalovanej (písomné podanie žalovanej - návrh mimosúdnej dohody zo dňa 1.10.2015) toto podanie považoval za vyjadrenie k veci, keď zo zhodného tvrdenia oboch strán mal za to, že čiastočné úhrady zo strany žalovanej boli započítané na pohľadávku žalobcu, o ktorej bolo rozhodnuté v tejto veci rozsudkom č.k. 14C/156/2013-81 zo dňa 3.3.2014.

23. Čo sa týka návrhu žalovanej uvedeného v písomnej podobe mimosúdnej dohody ako aj vyjadrenia jej právneho zástupcu ohľadne ochoty žalovanej uhradiť žalobcovi (nad rámec sumy priznanej mu rozsudkom č.k. 14C/156/2013-81 zo dňa 3.3.2014) sumu vo výške 1.800,- €, súd uvedené považoval len za obranu žalovanej, nakoľko tento prejav nebol relevantným uznávacím prejavom dlžníka.

24. S ohľadom na vyššie uvedené závery, ktoré boli podľa názoru súdu pre rozhodnutie v tomto konaní kľúčové, súd žalobu zamietol bez toho, aby sa hlbšie zaoberal ďalšími zo strany žalovanej v priebehu konania uvádzanými námietkami, ktorých dôvodnosť zo strany žalovanej preukázaná nebola a tieto ani nemali vplyv na výsledok tohto konania.

25. O trovách prvostupňového i odvolacieho konania súd rozhodol podľa ust. § 255 ods. 2 CSP s použitím § 396 ods. 1, 3 CSP.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku možno podať odvolanie do 15 dní odo dňa jeho doručenia na Okresnom súde Komárno v dvoch písomných vyhotoveniach.

V odvolaní sa má popri všeobecných náležitostiach podania (§ 127 CSP) uviesť, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (odvolacie dôvody) a čoho sa odvolateľ domáha (odvolací návrh). Rozsah, v akom sa rozhodnutie napáda, môže odvolateľ rozšíriť len do uplynutia lehoty na podanie odvolania.

Odvolanie možno odôvodniť len tým, že

- a) neboli splnené procesné podmienky,
- b) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces,
- c) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd,
- d) konanie má inú vadu, ktorá mohla mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci,
- e) súd prvej inštancie nevykonal navrhnuté dôkazy, potrebné na zistenie rozhodujúcich skutočností,
- f) súd prvej inštancie dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam,
- g) zistený skutkový stav neobstojí, pretože sú prípustné ďalšie prostriedky procesnej obrany alebo ďalšie prostriedky procesného útoku, ktoré neboli uplatnené, alebo
- h) rozhodnutie súdu prvej inštancie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci.

Odvolanie proti rozsudku vo veci samej možno odôvodniť aj tým, že právoplatné rozhodnutie súdu prvej inštancie, ktoré predchádzalo rozhodnutiu vo veci samej, má vadu uvedenú v odseku 1, ak táto vada mala vplyv na rozhodnutie vo veci samej.

Odvolacie dôvody a dôkazy na ich preukázanie možno meniť a dopĺňať len do uplynutia lehoty na podanie odvolania (§ 365 ods. 3 CSP).

Ak povinný dobrovoľne neplní, čo mu ukladá vykonateľné súdne rozhodnutie, oprávnený môže podať návrh na vykonanie exekúcie podľa osobitného zákona.

V prípade, ak odvolanie s prílohami nebude predložené v potrebnom počte vyhotovení, súd vyhotoví kópie podania na trovy toho, kto podanie urobil (§ 125 ods. 3 veta posledná CSP).